



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T-STRING Pardubice, a. s.**, se sídlem Masarykovo nám. 1484, Pardubice, zast. Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem, se sídlem Velké nám. 119, Písek, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. 28760/15/5000-10470-700290, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 11. 2016, č. j. 52 Af 45/2015 – 46,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I. Vymezení věci**

(1) Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobce jako stěžovatel napadá shora označený rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. 28760/15/5000-10470-700290. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byl změněn platební výměr Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1244198/13/2800-04702-607079, vyměřující žalobci odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 612 962 Kč, a to na částku 321 909 Kč.

(2) Odvod byl platebním výměrem uložen za zjištěné neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu stěžovatelem (dále též „příjemce dotace“, „žalobce“) ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, v rozhodném znění (dále též „rozpočtová pravidla“), tedy za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona, přičemž nedostatky se týkaly podmínek čerpání dotace poskytnuté na základě

smlouvy č. 2A-2TP1/074 uzavřené dne 19. 6. 2007 mezi ČR - Ministerstvem průmyslu a obchodu a stěžovatelem (dále též „Smlouva“). Předmětem Smlouvy byla účelová podpora na řešení programového projektu č. 2A-2TP1/074 „Výzkum a vývoj nových technologií zpracování přírodních minerálních produktů pro použití ve farmaceutickém a potravinářském průmyslu“; projekt měl být řešen v letech 2007 – 2010. Odvod byl uložen na základě kontrolního zjištění a zprávy o daňové kontrole, podle nichž správce daně považoval za prokázané neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu, a tím i porušení rozpočtové kázně, z čehož dovedl povinnost odvodu podle § 44a odst. 3 písm. a) a § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel.

(3) Vzhledem k tomu, že ve věci opakovaně rozhodoval žalovaný i krajský soud, je předně na místě zrekapitulovat dosavadní řízení. Žalobcovo odvolání proti platebnímu výměru bylo původně zamítnuto Odvolacím finančním ředitelstvím, jehož rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014 bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 1. 2015, č. j. 52 Af 24/2014 – 52, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, že v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 - 39, a ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014 - 40 (všechna v rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), je třeba se zabývat proporcionalitou a dopady zjištěných pochybení, neboť porušení stanovených podmínek nemusí vždy znamenat porušení rozpočtové kázně. Krajský soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že porušení rozpočtové kázně shledává v případě úhrady nákladů spojených s pobytem pana K. a pana N. v Mongolsku, neboť nešlo o nezbytně nutný náklad přímo související s plněním cílů a parametrů předmětného projektu. Poukázal nejen na pochybný smluvní základ pobytu, ale i na neobjasnění jeho přínosu. Dále krajský soud v tomto rozsudku poukázal na nesplněnou povinnost výroby a prodeje nových farmaceutických výrobků a potravinových doplňků.

(4) Žalovaný následně vydal nové rozhodnutí o odvolání. V něm konstatoval závaznost právního názoru vysloveného krajským soudem. Konkrétně pak uvedl, že za nezbytně nutné náklady přímo související s cílem předmětného projektu zejména nelze považovat cestovní náklady RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., kteří, ač nebyli zaměstnanci daňového subjektu, zúčastnili se spolu s Ing. P. B., CSc., a Ing. E. K. cesty do Mongolska. Do nákladů proto nezahrnul částku 275 000 Kč z fakturovaných 550 000 Kč. Stejně tak žalovaný viděl důvod pro stanovení odvodu v pozdním předložení Roční zprávy o řešení projektu TRVALÁ PROSPERITA v roce 2009, přičemž za odpovídající určil odvod ve výši 1 % z prostředků v tom roce poskytnutých, tedy částku 21 460 Kč. Žalovaný vymezil ještě několik dalších bodů, které označil za porušení rozpočtových pravidel, ty se však nestaly předmětem žaloby.

(5) V žalobě proti tomuto rozhodnutí stěžovatel namítal administrativní charakter pochybení při opožděném předložení roční zprávy, které bylo vyvoláno pozdním předložením oponentního posudku; to by podle něho mělo být důvodem pro sankci nejvýše 0,5 %. Dále vyslovil nesouhlas s neuznáním nákladů na cestu do Mongolska ohledně osob, které byly od počátku součástí řešitelského kolektivu, a jejich cesta byla předem odsouhlasena. Rovněž poukázal na splnění cíle projektu.

(6) Krajský soud v nyní napadeném rozsudku k otázce oprávněnosti nákladů vynaložených na studijně výzkumný pobyt RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., v Mongolsku ve dnech 22. až 28. 4. 2008 odkázal na svůj závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku. Zopakoval, že nelze akceptovat žalobcův postup, spočívající v uzavření smlouvy podle § 409 a násl. zákona č. 513/1991 Sb. (tedy kupní smlouvy) s M. K., jíž se ten zavázal zorganizovat studijně výzkumný pobyt v Mongolsku pro čtyři specialisty objednatele. Pan K. tím zajišťoval i

pokračování

pobyt sám pro sebe a za tuto aktivitu účtoval částku, kterou mu za žalobce proplatil z dotačních prostředků P. B., rovněž účastník pobytu. Krajský soud souhlasil se žalovaným i v tom, že žalobce dostatečně nezdůvodnil nezbytnost účasti čtyř osob, z toho pouze dvou svých zaměstnanců. Za neobjasněné označil i cíle a přínosy studijně-výzkumného pobytu, neboť zpráva vyhotovená P. B. a E. K. obsahuje jen obecné formulace o „navázání spolupráce s pracovníky MONOSu“, „získání významných poznatků v procesu přípravy mumia“ a „nasbírání množství informací o rakytníku řešetlákovém a jiných stimulantech vhodných pro lidský organismus“. Krajský soud na s. 4 rozsudku citoval ze zprávy další obecné formulace, což podrobil kritice ve vztahu k cíli cesty až konstatováním, zda taková zpráva vůbec mohla být míněna vážně. Ve vztahu k žalobnímu tvrzení o naplnění cíle celého projektu pak soud poukázal na zjištění správce daně o nesplnění podmínek smlouvy uzavřené dne 18. 12. 2009 s Ministerstvem průmyslu a obchodu o využití výsledků výzkumu a vývoje uvedením nových výrobků na trh v době od konce roku 2010 (později změněno od 1. 4. 2011) do 31. 12. 2013, přičemž v průběhu kontroly v srpnu 2012 nebyl nabízen žádný předpokládaný prostředek a žádný nebyl ani registrován. Ve výroční zprávě příjemce dotace za rok 2011 pak bylo uvedeno, že inovační program o rozšíření výroby o další sortiment „Valínek na bázi mumia, rakytníku a konopí“, bude realizován, až se zlepší finanční situace společnosti. Jako problematické bylo popsáno i splnění cíle výrobou a prodejem výživového doplňku „Bezkašel-jitrocelový bylinný speciál s liposomem mumia“ (s. 5 rozsudku). Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěrem daňové kontroly, že RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., nebyli zaměstnanci společnosti, a že náklady spojené s jejich pobytům v Mongolsku nebylo možné uznat jako bezprostředně souvisící s plněním cílů projektu. Krajský soud rovněž nepovažoval za důvodnou námitku směřující proti výši odvodu spojeného s opožděným podáním roční zprávy v r. 2009. I tvrzený důvod – opožděné zpracování oponentního posudku - byl v moci žalobce, který byl vázán smluvní povinností včasného předložení zprávy.

## II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

(7) Stěžovatel v kasační stížnosti označil napadený rozsudek za nezákonný. Nadále nesouhlasí s neuznáním nákladů na pobyt RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., v Mongolsku. Oba byli členy řešitelského kolektivu. Navíc účelnost kteréhokoliv nákladu nemůže být relevantně přezkoumávána v rozporu se stanoviskem poskytovatele dotace. Stejně tak nesouhlasí se sazbou odvodu ve výši 1 % za opožděné podání zprávy, když jinak žalovaný užil sazby 0,5 %. Tvrdí-li soud, že se jednalo o pochybení, jemuž mohl stěžovatel předejít, poukazuje na skutečnost, že pochybení podobného charakteru se dopustil i v dalších sedmi případech, s nimiž takto vysoký odvod nebyl spojen. Mimoto není jasné, jak se stěžovatel mohl danému pochybení vyhnout, byl-li v prodlení oponent zprávy. Navýšení odvodu v tomto případě tak nebylo úměrné možnostem stěžovatele. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

(8) Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že stěžovatel pouze opakuje svou předchozí argumentaci, s níž se jak žalovaný tak i krajský soud dostatečně vypořádali. Přitom v řízení nikdy nezdůvodnil, proč bylo nutné, aby se cesty do Mongolska zúčastnily čtyři osoby, nehledě na to, že tvrzená předpokládaná dohoda „o využití výsledků a možného prodeje“ nebyla předložena. Ve zprávě nebylo popsáno naplnění účelu cesty, ani nebyly doloženy jiné výstupy. Žalovaný považuje porušení čl. VII odst. 1 a čl. V odst. 2 smlouvy o poskytnutí dotace za prokázané. Považuje-li stěžovatel posouzení žalovaným a soudem za odlišné od posouzení poskytovatelem dotace, upozorňuje na to, že Ministerstvu průmyslu a obchodu nepřísluší výkon správy odvodů za porušení rozpočtové kázně. Přiznání dotace poskytovatelem není aktem osvědčujícím, že nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Krajský soud rovněž zdůvodnil, proč považuje odvod za opožděné předložení zprávy za zákonný. Žalovaný považuje včasné

předložení zprávy za povinnost a odpovědnost stěžovatele plynoucí ze smlouvy. Oponent není účastníkem řízení, bylo věcí stěžovatele, aby měl podklady pro zprávy shromážděné včas. Nejednalo se o žádný důvod spojený s vyšší mocí, již by nebylo možné zabránit. Výše odvodu není u každého porušení rozpočtové kázně stejná, je věcí úvahy správce daně, která zde byla řádně provedena, popsána, a soud ji také posoudil. Žalovaný přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, které mají oporu ve spise. Krajský soud řádně vyhodnotil důvodnost uplatněných žalobních námitek. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

### III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

#### III.1. Podmínky projednání kasační stížnosti

(9) Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je přípustná.

(10) Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Stěžovatel sice výslovně nevymezil, jakých kasačních důvodů se dovolává, z obsahu kasační stížnosti je však patrné, že uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy namítá nesprávné právní posouzení věci a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

(11) Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

#### III.2. Posouzení důvodnosti kasačních námitek

##### III.2.a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku

(12) Nejvyšší správní soud hodnotil rozsudek krajského soudu z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážít důvodnost konkrétních kasačních námitek. K otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Z judikatury zdejšího soudu však plyne též skutečnost, že „[o]vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

pokračování

(13) Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že v rozsudku neobjasnil akceptování rozdílné výše stanoveného odvodu při pochybení spočívajícím v pozdním podání zprávy poskytovateli dotace, přičemž zdůrazňuje, že měla být podána do 15. 1. 2010, nikoliv do 31. 12. 2009. Je pravdou, že krajský soud na s. 5 rozsudku uvedl, že zpráva měla být podána do 31. 12. 2009. Z čl. VII odst. 8 Smlouvy plyne povinnost předložit poskytovateli roční zprávu o realizaci projektu v průběhu každého kalendářního roku řešení vypracovanou vždy k 31. prosinci, a to nejpozději do 15. ledna následujícího roku. Rozhodnutí žalovaného ovšem pochybení konkretizuje zcela v souladu se smluvní povinností, neboť na s. 11 bod ch) konstatuje, že zpráva za rok 2009 zpracovaná k 31. 12. 2009 byla předložena dne 26. 1. 2010, t. j. 11 dnů po termínu. K určité nepřesnosti vyjádření v rozsudku krajského soudu je třeba poukázat na obsah žaloby (poslední odstavec bodu II), kde stěžovatel jako žalobce připouští, že roční zprávu o projektu nepředložil v termínu do 15. 1. 2009, ale teprve 11 dnů poté - 26. 1. 2009. Krajský soud nebyl natolik formalistický, aby vyslovil, že se žaloba míjí s napadeným rozhodnutím, napadá-li nesprávné posouzení včasnosti podání zprávy v jiném roce než vytýká rozhodnutí žalovaného, a námitku věcně posoudil. Mírná nepřehlednost termínů podání zprávy v průběhu soudního řízení započatá žalobou, není ovšem důvodem nepřezkoumatelnosti rozsudku, neboť po věcné stránce bylo dostatečně jasné, co bylo předmětem správního řízení, co bylo žalobou napadeno i o čem krajský soud rozhodoval. Pokud jde o tvrzenou absenci věcného posouzení této žalobní námitky, nelze rovněž stěžovateli přisvědčit. Krajský soud vyjádřil na s. 5 rozsudku, že důvody pozdního předložení zprávy nepovažuje za vyvíňující, stejně tak jako že stanovení výše odvodu není vázáno na bližší kritéria než stanovená v § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel. S úvahou žalovaného se ztotožnil. Správnost posouzení je otázkou zákonnosti rozsudku, jejíž vyhodnocení bude následovat. Zde je na místě konstatovat, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

### III.2.b) Námitka nesprávného právního posouzení

(14) Stěžovatel rozsudku krajského soudu vytýká nesprávné posouzení podmínek pro vyměření odvodu do státního rozpočtu, a to ve dvou případech: 1) neuznání nákladů na studijně výzkumný pobyt RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., v Mongolsku ve dnech 22. – 28. 4. 2008, 2) podmínky a výše odvodu spojená s pozdním předložením roční zprávy o realizaci projektu poskytovateli dotace.

(15) Předně je třeba poukázat na rozhodnou právní úpravu. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel ve znění v době, kdy byly prostředky čerpány, se neoprávněným použitím prostředků státního rozpočtu rozumí „jejich vydej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity“. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 – 63, podle něhož jsou neoprávněně čerpanými prostředky ty, jejichž vynaložení „je v rozporu nejen s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, nýbrž i s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, za kterých byly tyto prostředky příjemci poskytnuty“.

(16) Neoprávněné použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu je podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel porušením rozpočtové kázně spojeným s povinností odvodu podle § 44a odst. 3 písm. a) rozpočtových pravidel. Odvod pak podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Pravidla užití tohoto ustanovení plynou pouze z judikatury správních soudů, přičemž rozsudky příkazující správci daně (rozpočtu) zohlednit princip proporcionality, hodnotit závažnost jednotlivých pochybení a jejich

dopady, užil krajský soud již ve svém prvním rozsudku s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39, ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014 – 40. Skutečnost, že judikatura správních soudů hodnocení otázky proporcionality nevnímá konzistentně co do okamžiku hodnocení a rozsahu vlivu na účel dotace, není v daném případě podstatná; ostatně stěžovatel nebrojí proti závaznému právnímu názoru vyslovenému krajským soudem v prvním rozsudku, ale proti následné úvaze žalovaného o míře odvodu v jednom konkrétním případě (2. sporná otázka) a proti jejímu hodnocení krajským soudem v nyní napadeném rozsudku.

(17) První sporná otázka se týká neuznání nákladů na studijně výzkumný pobyt RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., v Mongolsku ve dnech 22. – 28. 4. 2008. Zde je třeba zdůraznit, že žalovaný ve svém druhém odvolacím rozhodnutí plně respektoval závazný právní názor vyslovený v prvním rozsudku krajského soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že v dalším správním řízení nedošlo ke změně skutkových okolností, je jednou vyslovený právní názor závazný i pro soud v řízení o nové žalobě. Není ovšem závazný pro Nejvyšší správní soud, který tuto otázku dosud neposuzoval. Krajský soud skutkové okolnosti daného případu podrobně popsal na s. 3 - 5 rozsudku, jak bylo rekapitulováno výše v odst. 6. Je třeba zdůraznit, že částka 550 000 Kč (bez DPH) byla sjednána smlouvou uzavřenou dne 19. 3. 2008 mezi příjemcem dotace a „zhotovitelem“ firmou GEOINVEST, zastoupenou RNDr. M. K., a týkala se přípravy a realizace studijně výzkumného pobytu v Mongolsku pro čtyři specialisty objednatel, přičemž tato částka včetně DPH byla vyplacena. Ze zprávy ze služební cesty krajský soud rovněž citoval, lze shrnout, že cesta zahrnovala pracovní i kulturně společenskou část, a její přínos je ve zprávě hodnocen jako významný navázáním spolupráce v oblasti tradiční medicíny s pracovníky MONOSu, získáním poznatků o procesu úpravy mumia, jehož vývoz z Mongolska ovšem v současné době podléhá embargu, nicméně již jím disponuje konkrétně označená společnost působící v ČR, v dohodě se společností vlastníci sítí lékáren o využití výsledků výzkumu a prodeje výrobků, a v získání informací o pěstování a vlastnostech rakytníku řešetlákového a jiných stimulantech vhodných pro lidský organismus. Žalovaný považoval za podstatné, že dva z účastníků studijně výzkumného pobytu nebyli zaměstnanci příjemce dotace. Ze správního spisu není patrné, že by kdy stěžovatel správci daně doložil, že RNDr. M. K., CSc., a Ing. A. N., Ph.D., kteří nebyli jeho zaměstnanci, byli součástí jeho výzkumného týmu, na základě čeho, v jaké době a jaké v něm měli úkoly. Správní spis obsahuje pouze pozvánku na seminář, kterou byli svoláni řešitelé projektu a participující organizace do hotelu Zubříč na den 9. – 11. 4. 2008. Z pozvánky je patrné, že RNDr. M. K., CSc., měl mít dne 10. 4. 2008 přednášku o medicínském institutu tradiční medicíny a farmacie - MONOS Ulánbátar, což byl včetně diskuse jediný bod semináře; ze seznamu účastníků je zřejmé, že jmenovaný se akce zúčastnil za firmu Geoinvest Praha, a Ing. N. A. M., Ph.D., za Univerzitu Pardubice. Stejně tak stěžovatel netvrdil, natož aby prokázal, jaký význam pro projekt měla účast jmenovaných osob na tomto studijně výzkumném pobytu. Správní spis pouze obsahuje pozvánku na další seminář v hotelu Zubříč ve dnech 13. – 17. 5. 2008, jeho obsahem měla být přednáška o výsledku studijně - výzkumné cesty, promítání DVD a příprava metodiky zpracování mumia. Konkrétní význam účasti jmenovaných osob při účasti dalších dvou výzkumných pracovníků stěžovatele na studijně výzkumném pobytu stěžovatel v žalobě netvrdil a netvrdí to ani v kasační stížnosti. Lze tak konstatovat, že vyměření odvodu v daném případě bylo důvodné a žalovaným i krajským soudem dostatečně odůvodněné ve vztahu k nezbytnosti a účelnosti čerpání prostředků poskytnutých na realizaci projektu. Zejména je třeba poukázat na znění čl. VII odst. 1 Smlouvy ukládající použití podpory na prokazatelné, nezbytně nutné a s úkolem přímo související náklady. Krajský soud navíc svou argumentací zpochybnil přínos celého studijně výzkumného pobytu; v tom poněkud překročil rozsah žaloby i důvody rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v tom ovšem nevidí nic jiného, než že krajský soud vyjádřením pochybnosti o účelnosti

pokračování

jakýchkoliv nákladů spojených s touto akcí aproboval neuznání jedné poloviny těchto nákladů z důvodů uvedených žalovaným.

(18) Nejvyšší správní soud souhlasí i s názorem krajského soudu na stěžovatelem označený rozpor mezi vyhodnocením projektu poskytovatelem dotace a správcem daně. Stěžovatel argumentoval zápisem ze dne 5. 5. 2011, v němž poskytovatel dotace označil cíl projektu za splněný a finanční prostředky za čerpané v souladu s podmínkami Smlouvy, jejíž podmínky označil za neporušené. Krajský soud poukázal na zjištění finančního úřadu při místním šetření provedeném v provozovně příjemce dotace v r. 2012, která úspěšnosti splnění cílů dotace nenásvědčují. Proti těmto zjištěním stěžovatel nebrojí. Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně [v daném případě § 1, § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 531/1990 Sb., § 44 odst. 9 rozpočtových pravidel, § 1, § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád], a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu. Poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Jisté je oprávněně posuzovat splnění cíle projektu, ostatně mnohdy se jedná o otázku ryze odbornou. Tyto jeho závěry ovšem nejsou pro správce daně závazné; zjistí-li porušení podmínek, je oprávněn a povinen z toho vycházet. Žalovaný v daném případě netvrdil, že by nebylo dosaženo cíle projektu, pouze vycházel ze zjištění o konkrétním neúčelném vynaložení nákladů či z nesplnění konkrétních podmínek uvedených ve Smlouvě, což specifikoval a zdůvodnil.

(19) Nakonec stěžovatel namítá, že odvod spojený s pozdním předložením roční zprávy o realizaci projektu poskytovateli dotace byl vyměřen v nepřiměřené výši v porovnání s odvody za ostatní pochybení. Jednotlivá pochybení, která vedla k vyměření odvodu, žalovaný soustředil pod body a) – ch) odůvodnění svého rozhodnutí. S vynecháním bodu b), což je odvod prostředků vynaložených na výše popsany pobyt v Mongolsku, pak za pochybení uvedená pod body c), d), e), f), a h) byl odvod stanoven ve výši 0,5 %, přičemž se shodně jednalo o neoprávněné vynaložení částek následně vrácených na účet. Za pochybení pod bodem a) spočívající v předčasném převedení a užití dotačních prostředků byl uložen odvod ve výši 1 %. Za pochybení spočívající v úhradě poplatků za vedení bankovního účtu, tedy nesouvisejících s dotací [bod g)] byl stanoven odvod v plné výši. Tato pochybení nejsou shodná s pochybením uvedeným pod písm. ch), a není proto důvodu pro rovnost výše odvodů. Krajskému soudu lze přisvědčit v názoru, že zákon o rozpočtových pravidlech předpokládá v § 44a odst. 4 písm. c) odvod ve výši odpovídající porušení rozpočtové kázně. Zohlednění závažnosti, zde spíše minimální závažnosti, porušení dotačních podmínek je věcí úvahy správce daně. Pokud rozhodnutí takovou jeho úvahu obsahuje a tato není nezákonná, nelogická či z jiného důvodu neakceptovatelná, soudu nepřísluší ji přehodnocovat. Míra odvodu za pochybení uvedené pod bodem ch) rozhodnutí žalovaného nijak nevybočuje z mezí rozumného posouzení závažnosti jednotlivých porušení povinností stanovených Smlouvou.

(20) Stěžovatel je dále názoru, že se tohoto pochybení ani nemohl vyvarovat, neboť důvodem pozdního předložení roční zprávy o realizaci projektu poskytovateli dotace za rok 2009 bylo pozdní předložení oponentního posudku. Z čl. VII odst. 8 Smlouvy plyne povinnost příjemce dotace k předložení roční zprávy o realizaci projektu v průběhu každého kalendářního roku řešení vypracovanou vždy k 31. prosinci, a to nejpozději do 15. ledna následujícího roku, doplněné nejméně jedním oponentním posudkem. Stěžovatel zprávu za rok 2009 předložil 26. 1. 2010, což zdůvodňuje tím, že oponentní posudek obdržel dne 18. 1. 2010. Povinnost ovšem byla nastavena tak, že zprávu v termínu musel předložit včetně tohoto posudku. Bylo mu tedy předem dostatečně zřejmé, že výběr oponenta a zadání oponentního posudku musí zajistit tak, aby povinnost řádně splnil. Administrativní charakter pochybení a krátkou dobu

zpoždění žalovaný při stanovení výše odvodu zohlednil. Krajský soud se pak s výhradami uvedenými v žalobě v rozsudku řádně vypořádal.

(21) Kasační soud shledal právní posouzení obou sporných problémů provedené krajským soudem za odpovídající zákonu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]

#### IV. Závěr

(22) Kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. tedy nebyly naplněny. Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

(23) Výrok o náhradě nákladů kasačního řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení převyšující běžné administrativní výdaje nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2017

JUDr. Miluše Došková  
předsedkyně senátu